

Çocuk ve Kirpi Otoyolu

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Kirpi Otoyolu

Aysel Banu YAVUZAL

Ben sekiz yaşındaydı ve yaşına göre küçüktü; arkası dikilen dağınık koyu kahverengi saçları ve aralıklı dişli bir gülümsemesi vardı. Birçok bahçesi olan sakin bir sokakta, kırmızı tuğlalı bir evde yaşıyordu. Sıcak bir gece pencereden dışarı baktı ve çimenlerin üzerinde homurdanarak yürüyen küçük, dikenli bir şey gördü. Bir kirpiydi! Ben, çitin altında gözden kaybolana kadar izledi.

Ertesi sabah Ben her şeyi annesine anlattı. Annesi çizgili gömleğinin üzerine sarı bir bahçe önlüğü giymişti ve yuvarlak gözlükleri güneşte parlıyordu. "Kırpılar geceleri dolaşır," dedi. "Yiyecek ve arkadaş bulmak için birçok bahçeyi ziyaret etmeleri gerekir." Ben kaşlarını çatı. "Ama bizim çitimizde delik yok. Nasıl geçiyorlar?" Annesi gülümsedi. "Altından sıkışıp geçiyorlar ama bu her zaman güvenli değil."

Ben üzerinde küçük kirpi yaması olan kırmızı kapüşonlusunu ve yeşil lastik çizmelerini giydi. İpuçları aramak için bahçeye çıktı. Çamurda minik ayak izleri ve saksının yanında birkaç kirpi dışkısı vardı. "Bir kirpi otoyolu!" diye fısıldadı. "İhtiyaçları olan şey bu—bahçeden bahçeye güvenli bir yol." Kahverengi gözleri bir fikirle parladı.

Ben ve annesi önce Bay Patel'in kapısını çaldı. Bay Patel uzun boylu ve kamburdu; beyaz bıyıklı ve yeşil hırkalıydı. Ahşap bir baston taşıyordu ve çite kaşlarını çatarak baktı. "Çitimde delik mi?" diye homurdandı. "O çiti boyamak yıllarımı aldı!" Ben kirpileri anlattı. Bay Patel'in gür kaşları yukarı kalktı. "Başları dertte mi yani? Peki, neden baştan söylemedin?"

Bay Patel testeresini getirdi ve çitinin alt kısmına düzgün kare bir delik açtı. "İşte," dedi gururla. "Kirpi otoyolundaki ilk delik." Ben sevinçle bağırdı. Annesi fotoğraf çekti. O akşam Ben deliği izledi. Hiçbir şey olmadı. Sonra, hava karardıktan hemen sonra küçük bir burun delikten dışarı uzandı. Bir kirpiydi! Homurdanarak ve paytak paytak yürüyerek bahçeye girdi, dikenlerine küçük bir yaprak takılmıştı.

Ben ona Hetty adını verdi. Yüzünde yumuşak kahverengi tüyler, minik siyah boncuk gözler ve böcek ararken seğiren küçük siyah bir burnu vardı. "Çok cesur," diye fısıldadı Ben. "Yeni deliği deniyor." Hetty çiçek tarhının etrafını kokladı ve sonra delikten Bay Patel'in bahçesine geri süzüldü. Ben yeşil çizmeleriyle küçük bir mutluluk dansı yaptı.

Ertesi gün Ben sokaktaki bütün evlerin bir listesini yaptı. Arka arkaya yedi bahçe vardı ve her birinin bir çiti vardı. "Her komşu küçük bir delik açarsa," dedi, "kirpiler bütün sokak boyunca güvenle dolaşabilir." Annesi başını salladı. "Buna yaban hayatı koridoru denir. Birbirine bağlı yaşam alanları hayvanları korur." Ben bunu sevdi. "Hadi bunu gerçekleştirelim!"

Ben ve annesi her kapıyı çaldı. Bazı komşular tereddüt etti. "Ya köpeğim?" diye sordu Bayan Chen. "Ya ödüllü güllerim?" diye sordu yaşlı Bay Green. Ben kirpilerin küçük ve uysal olduğunu, bahçe zararlılarını yemeye yardımcı olacaklarını anlattı. Onlara kirpi otoyolunun bir çizimini gösterdi. Komşuların çoğu gülümseyip evet dedi. Birkaçının daha ikna edilmesi gerekti ama Ben kararlıydı.

Cumartesi günü herkes sokakta buluştu. Bay Patel testeresini getirdi. Bayan Chen limonata getirdi. Bay Green deliklerin doğru boyutta olduğundan emin olmak için bir cetvel getirdi. Annesi bahçelerin büyük bir haritasını getirdi. "Bir CD kutusu büyüklüğünde delik mükemmeldir," dedi. "Kirpiler için yeterince büyük, çoğu köpek için çok küçük." Ben haritaları dağıttı ve herkes işe koyuldu.

Komşular testereyle kesti, çekiçle çaktı ve ölçtü. Ben yeşil çizimleri ve kırmızı kapüşonlusuyla bahçeden bahçeye koşarak her deliği kontrol etti. Bazı çitler ahşaptı, bazıları tel örgüydü ama her delik düzgün ve güvenliydi. Öğle vakti yedi bahçenin hepsi birbirine bağlanmıştı. "Kirpi otoyolu açıldı!" diye bağırdı Ben. Herkes alkışladı ve limonata içti.

O gece Ben ve annesi bir el feneriyle çitin yanında sessizce oturup beklediler. Ay parlaktı. Önce bir hışırtı geldi. Sonra Hetty Bay Patel'in deliğinden göründü. Yeni yol boyunca homurdanarak, saksıların yanından ve çalıların altından geçti. Delikten deliğe geçerek sokağın sonuna kadar gitti. "İşe yarıyor!" diye fısıldadı Ben. "Otoyol işe yarıyor!"

Birkaç gece sonra Ben harika bir şey gördü. Hetty geri geldi ve arkasından üç minik yavru kirpi paytak paytak yürüdü. Deliklerden onu takip ettiler, minik ayakları çimenlerde tıpırdıyordu. Bütün sokak onların oyun alanıydı. Ben gurur ve mutluluk duydu. "Artık güvendeler," dedi. Annesi ona sarıldı. "Çünkü büyük bir fikrin vardı ve onu paylaştın."

Bay Patel herkesi bahçesinde çaya davet etti. Yeşil hırkasını ve en iyi terliklerini giymişti. "Çitimdeki bir deliğın beni bu kadar mutlu edeceğini hiç düşünmemiştim," dedi. Bayan Chen bisküvi getirdi. Bay Green güllerinin arasındaki bir kirpinin fotoğrafını getirdi. Herkes güldü ve otoyol hakkında konuştu. Ben etrafına baktı ve içi ısındı.

Ben ve annesi otoyol için küçük bir tabela yaptılar. Üzerinde "Kirpi Otoyolu—Lütfen Delikleri Açık Tutun" yazıyordu. Yağmurlu bir öğleden sonra birlikte boyadılar. Komşular da küçük işaretler koydular. Sokak dost canlısı ve birbirine bağlı görünüyordu. Ben'in aralıklı dişli gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı. Bir sonraki kirpinin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

O sonbahar Ben otoyolu kullanan beş farklı kirpi saydı. Bahçeler arasında gelip gidiyor, yiyecek ve arkadaş buluyorlardı. Komşular sık sık çitlerin yanında durup sohbet ediyordu. "Bu sadece kirpiler için değil," dedi annesi. "Bizi de bir araya getirdi." Ben başını salladı. Sokağının yaban hayatı ve insanlar için güvenli bir yer olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Bir akşam Ben güneş batarken bahçesinde oturdu. Hetty dikenlerinde bir yaprakla homurdanarak yanından geçti ve Ben gülümsedi. Bir çitteki küçük bir deliğin bütün bir sokağa iyilik getirebileceğini düşündü. "Komşular birlikte çalıştığında," dedi yumuşak bir sesle, "birbirine bağlı yaşam alanları hayvanları korur." Ve kirpiler güvende ve mutluydu—tıpkı Ben gibi.